

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνίας τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰδοποιήσις σπουδαία. — Ἐπιστημονικαὶ μαρτυρίαι, περὶ
τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων. — Τὸ ἐν
Βουλεθάρ τῶν Παρισίων μυστηριῶδες φαινόμενον. — Ἡ ἐντὸς
ἐπταετίας πρόοδος τοῦ πνευματισμοῦ, παρὰ τῇ ἐν Ἀθήναις δη-
μοσιογραφικῇ γνώμῃ. — Πόθεν τὸ μαντέβ. Ὁ διὰ στίλβοντος δηλ.
ἀντικειμένου ὑπνωτισμός. — Τὸ δυσόϊνον ὄνειρον καὶ ἡ ἐξήγη-
σις αὐτοῦ.

ΕΙΔΟΠΘΙΗΣΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν συνδρομητὰς
μας ν' ἀποστείλωσιν ὡς τάχιστα αὐτὴν πρὸς κ. **Ἀθ. Βρυζάκη**,
ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀριθ. 26, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ
φύλλου.

Εἰδοποιοῦμεν δ' αὐτοὺς ὅτι τὴν συνέχειαν τοῦ ἠθικωτάτου καὶ τὰ
μάλα ἐνδιαφέροντος ἱστορικοῦ μυθιστορήματος **Ἡ ἐκδίκησις τοῦ**
Ἰουδαίου» θέλουσι λάβει εἰς ἰδιαίτερα φυλλάδια

Θ. ΔΟΜΙΝΟΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν
φαινομένων.

(Συνέχεια, ἰδ. προηγ. φύλλον).

Ὁ Ἄλλαν Καρδέκ, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα ἔτη ἐσπούδασε διὰ τῆς θετικῆς μεθόδου, μετὰ πεφωτισμένης κρίσεως καὶ ἀκαμάτου ὑπομονῆς τοῦς ἐν Παρίσι τοῖς πειραματισμοῦς, ἀφοῦ συνέλεξε τὰς ἐπιβεβαιώσεις καὶ τὰς πληροφορίας αἵτινες προήρχοντο πανταχόθεν τῆς σφαίρας μας, συνηρομολόγησεν αὐτὸ τὸ σύνολον τῶν γεγονότων, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῶν τὰ γενικὰ στοιχεῖα καὶ ἐσχημάτισε σῶμά τι διδασκαλίας, συμπεριληφθὲν ἐν πέντε βιβλίοις, ὧν ἡ ἑκθὰς τοιαύτη τις ἀπέβη, ὥστε ἕνα αὐτῶν τῶν βιβλίων ὑπερέβησαν ἤδη τὴν τριακοστὴν τῶν ἐκδόσεων. Αὐτὰ εἶνε: τὸ Βιβλίον τῶν Πνευμάτων (μέρος φιλοσοφικόν), τὸ Βιβλίον τῶν Μεσαζόντων (μέρος ἐπιστημονικόν), «τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὸν Πνευματισμὸν» (μέρος ἠθικόν), «Ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Ἄδης κατὰ τὸν Πνευματισμὸν», «ἡ Γένεσις».

Ὁ Ἄ. Καρδέκ ἔδρυσεν τὴν «Revue spirite», ἣτις ἐγένετο τὸ ὄργανον, τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον τῶν πνευματιστῶν, καὶ ἐν ἧ δύνανται τις νὰ παρακολουθήσῃ τὴν βραδείαν μὲν ἀλλὰ προοδευτικὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς τῆς ἠθικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀποκαλύψεως.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἄλλαν Καρδέκ εἶνε λοιπὸν ἡ περίληψις τῶν διδασκαλιῶν τῶν διακοινωθέντων παρὰ τῶν Πνευμάτων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ λόγων, διακεχυμένων εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἐν διαστήματι μιᾶς περιόδου ἐξ εἰκοσίων ἐτῶν.

Αἱ διακοινώσεις αὐταὶ οὐδὲν ὑπερφυσικὸν ἐνέχουσι, διότι τὰ πνεύματα εἶνε ὄντα ὅμοια ἡμῖν, ζήσαντα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ αὐτὶς ἐπανελευσόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὑποκείμενα ὡς ἡμεῖς εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους καί, ὡς ἡμεῖς, περιβεβλημένα διὰ σώματος λεπτοτέρου, ἀληθῶς, μᾶλλον αἰθερίου ἢ τὸ ἡμέτερον, καὶ μὴ ὑποπίπτοντος ὑπὸ τὰς κινήσεις μας ἢ ὑπὸ ὄρους ὀρισμένους.

Ὁ Ἄ. Καρδέκ, ὡς συγγραφεὺς, ἀνεδείχθη σαφέστατος καὶ λογικώτατος. Αἱ ἐπαγωγαὶ τοῦ ἀπασαί βασιζονται ἐπὶ γεγονότων ἐπιβεβαιωθέντων παρὰ χιλιάδων μαρτύρων. Ἡ φιλοσοφία του, κατερχο-

μένη ἀπὸ τῶν ἀφρημένων ὑψωμάτων, ἀπλοποιεῖται, καθίσταται δημώδης, προσιτὴ πρὸς ἅπαντας. Ἐγκαταλιποῦσα τὰ πεπαλαιωμένα σχήματά της, γενομένη καταληπτὴ παρὰ τῶν ταπεινῶν διανοιῶν, παρέχει ἐλπίδα, παρηγορίαν καὶ φῶς πρὸς τοὺς ζητοῦντας καὶ πάσχοντας, ἀποδεικνύουσα τὴν ἐξαικολούθησιν τῆς ζωῆς πέραν τοῦ τάφου.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἄλλαν Καρδέκ, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς μεθοδικῆς παρατηρήσεως, ἐκ τοῦ αὐστηροῦ πειραματισμοῦ, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ σύστημά τι ὀριστικὸν ἀμετακίνητον ἐκτός καὶ ὑπερθεν τῶν μελλουσῶν κατακτήσεων τῆς ἐπιστήμης. Ἡ διδασκαλία τῶν πνευμάτων, οὕσα ἀποτέλεσμα συνδυασθὲν ἐκ τῶν γνώσεων τῶν δύο κόσμων τῶν δύο ἀνθρωποτήτων, συνεννοουμένων πρὸς ἀλλήλας, ἀλλ' ἀτελῶν ἀμφοτέρων καὶ διατελουσῶν ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἄγνωστον, μεταβάλλεται ἀπαύστως διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προόδου, καὶ μολονότι ὑπερτέρα παντὸς ἄλλου συστήματος, πάσης φιλοσοφίας τοῦ παρελθόντος, μένει ἀνεωγμένη εἰς τὰς ἐπανορθώσεις, εἰς τὰς διασαφήσεις τοῦ μέλλοντος.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἄλλαν Καρδέκ, ὁ πνευματισμὸς ἐξετέλεσε σημαντικὴν ἐξέλιξιν ἀφομοιῶν τὸν καρπὸν τῶν ἔργων εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀκτινοβόλου ὕλης, αἱ λεπταὶ ἀναλύσεις τῶν ἄγγλων καὶ ἀμερικανῶν σοφῶν ἐπὶ τῶν ρευστοειδῶν σωμάτων, ἐπὶ τῶν περιπνευματικῶν περικαλυμμάτων τῶν πνευμάτων κατὰ τὰς ἐμφανίσεις των, ὅλαι αὐταὶ αἱ πρόοδοι ἠνοιξαν εἰς τὸν πνευματισμὸν νέον ὄριζοντα. Εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ἀτρόμητος διὰ τῶν λεπτολόγων σπουδῶν του ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ἐνδόμυχον φύσιν τοῦ ρευστοειδοῦς κόσμου, καὶ δύναται τοῦ λοιποῦ ν' ἀγωνισθῇ δι' ἴσων ὄπλων κατὰ τῶν ἀντιπάλων του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐπιστήμης γενομένης αὐτῷ οἰκείας.

Τὸ πνευματιστικὸν καὶ πνευματολογικὸν Συνέδριον τῶν Παρισίων κατὰ τὸν 7)βριον τοῦ 1889 ἐπεδείξατο πᾶσαν τὴν ζωτικότητα τῆς ἐν λόγῳ διδασκαλίας ἣν ἐθεώρουσαν τεθαμμένην ὑπὸ τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὴν χλεύην. Πεντακόσιοι ἀπεσταλμένοι συνῆλθον εἰς τὰς συνεδρίας του ἐνενήκοντα πέντε ἡμερῆδες ἀντεπροσωπεύθησαν. Ἄνδρες πολυμαθεῖς καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς, ἰατροί, πολιτικοί, καθηγηταί, καὶ κληρικοὶ ἔτι, ἀνήκοντες εἰς διάφορα ἔθνη, Γάλλοι, Ἴσπανοί, Ἴταλοί, Βέλγοι, Ἑλβετοί, Ρῶσοι, Γερμανοί, Σουηδοί, κλπ. ἔλαβον μέρος εἰς τὰς συζητήσεις.

Τὰ μέλη τῶν διαφόρων σχολῶν αἵτινες ἀντεπροσωπεύθησαν εἰς

αὐτὸ το Συνέδριον (πνευματιστῶν, θεοσόφων, καθόλιστῶν, σθεδεν-
βοργίων κλπ.) ἐν ἐντελεῖ ὁμοφροσύνη, ἐπεβεβαίωσαν, ὁμοθυμαδόν, τὰς
δύο ἐπομένους ἀρχάς :

1ον. Τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ συνειδότης Ἐργὸ μετὰ θάνατον, δηλ.
τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

2ον. Τὴν συγκοινωνίαν τῶν ζώντων καὶ τῶν τεθνεώτων.

(Ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μετὰ τὸν θάνατον» τοῦ L. Denis).

ΤΟ ΕΝ ΒΟΥΛΕΒΑΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

(Συνέχεια).

Ἴδου δὲ πῶς ἀφηγεῖται τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον ἡ ἐγκριτος πα-
ρισινὴ ἐφημερίς «Ὁ Γαλάτης» τῆς 28 Μαΐου ἐ. ἔ.

«Καθ' ἣν ἤδη ἐποχὴν οὐδὲν ἄλλο ζήτημα ὑπάρχει πρὸς διάχυσιν
τοῦ πνεύματος ἢ ἡ ἀπεργία τῶν λεωφορείων καὶ τὰ στοιχίματα, συμ-
βαίνει νὰ παραστῶμεν ἐνώπιον φαινομένου τινὸς μυστηριώδους. Ἐπρεπε
νὰ εἶνε τις μωρὸς ἂν ἄφινε νὰ τῷ διαφύγῃ μία τοιαύτη περίστασις,

Ἄπει μὴνὸς παρηκολούθουν μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ὑπόθεσιν τῆς οἰ-
κίας βουλεβάρ Βολταίρ, τῆς ὑπὸ πνευμάτων στοιχειωμένης. Διεσκεπτό-
μην ὅτι ἀρχιτέκτονες, μηχανικοί, Ἀστυνομία, ὅλος ὁ κόσμος εἶχον
ἐνεργῆσαι διερεῦνας· ὅτι ἕκαστος εὔρεν ἐξηγήσεις τινὰς κατὰ τὸ μᾶλ-
λον ἢ ἦττον μωρὰς — ἀλληλοδιαδόχως ἀνασκευαζομένας ὑπὸ τῆς
λογικῆς· ὅτι τὰ ἔβαλον μὲ τοὺς ἀνεμοδείκτας, εἶτα μὲ τοὺς ὄχετους
τῶν ὑδάτων, μὲ τοὺς λάκους τῶν ἀποπάτων, καὶ ὅτι, ἐν τέλει, οὐδὲν
τούτων εἶχε σκιάν τοῦ ὀρθοῦ κοινοῦ λόγου.

Ἔσχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διέλθω καὶ γὼ ἐντὸς αὐτῆς τῆς μυστη-
ριώδους οἰκίας. Εἰς τῶν φίλων μου, νεαρὸς ἰατρός, γνωστὸς ὡς ἀτρό-
μητος ἐξερευνητῆς καὶ ζηλωτῆς τῆς ἐπιστήμης, ὁ ὑποκόμης δὲ-Βουργ-
γὰδ ὑπεσχέθη νὰ μεῖ εἰσαγάγῃ. Ἡ ἐκδρομὴ ὠρίσθη διὰ τὴν ἐσπέραν
τῆς Τρίτης.

Ἀφίχθημεν εἰς τὰς 6 ἐνώπιον τοῦ 123 τοῦ βουλεβάρ Βολταίρ,
πλησίον τῆς ὁδοῦ Ροκέττας, αὐτῆς τῆς συνοικίας, τῆς ἀποπνεύσης
σκαιᾶς ἀπηγήσεις. Οἰκία μικρά, μὲ πρόσοψιν στενήν, παλαιά· εἰς
τὸ ἰσόγειον κατασκευαστῆς ὑποδημάτων κλείει ἡμέρα τὸ ἐργαστή-
ριόν του. Εἰσερχόμεθα· ἡ πάροδος ἄγει εἰς αὐλὴν στενήν ἀπολήγου-

σαν εἰς καμμιά δεκαπενταριά λιθίνους βαθμίδας· δεξιᾶ ἢ πτέρυξ τῆς
οἰκίας, ὑψηλὴ, μελανὴ καὶ ὅπου περιοδικῶς παράγονται οἱ ἀνεξήγητοι
κρότοι· κλίμαξ μικρά, σιδηρᾶ· οἰκοδόμημα ἀρχαῖον, ὑγρὸν, σκοτεινόν.

Εἰς τὸ πρῶτον εἰσέρχεται νὰ κατακλιθῇ κατασκευαστῆς τις χαρ-
τονίου, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο κυνῶν τοῦ ὁμιλεῖ σιγμᾶς τινὰς,
ἀποφαινόμενος ὁ γεννάδας — ὅστις, ἐντούτοις, ἀμπαρόνεται εἰς τὸ
δωμάτιόν του — ὅτι οἱ κρότοι προέρχονται ἐκ τοῦ ὕδατος· φαίνεται
ἄλλως τε ὅτι αὐτὸ τὸ στοιχεῖον νὰ μὴ τῷ εἶνε συμπαθητικόν.

Εἰς τὸ δεύτερον κατοικεῖ ὁ ὑποδηματοποιός, ὁ πρὸ ὀλίγου κλείσας
τὸ ἐργαστήριόν του· ἡ σύζυγός του, κατατρομαγμένη, κατέφυγεν εἰς
τὴν ἐξοχὴν· αὐτὸς ὁ ἴδιος, καίτοι μὴδὲν λέγων, εἶνε καταβεβλημένος,
σκυθρωπός. Εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον παράγονται οἱ κρότοι.

Σταματῶμεν εἰς τὸ τρίτον. Μᾶς ὑποδέχεται εὐπροσηγόρως νεᾶνις
τις, ἡ Δεσποινὴς A . . ., ράπτρια, ἧς ὁ πατήρ, ἡνίοχος, εἰσῆλθεν ἤδη
καὶ κατεκλιθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τὸ πάτωμα, τὸ σχηματίζον τὸ
ραφεῖον, συνίσταται ἐκ δύο μικρῶν μερῶν· τὸ πρῶτον βλέπει πρὸς τὴν
αὐλὴν ἣν διήλθομεν. Ἡ συσκευὴ τῶν ἐπίπλων, ἀπλουστάτη· εἰς γω-
νίαν ἐπίπλον ἐκ λύγου, πρὸς ἐπίθεσιν ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἐσθήτων, κλίνη
ἀπλουστάτη, ἐφ' ἧς ὄρνις τις μεγάλη ἐπαίζει· ἐπὶ τῆς θερμάστρας,
φωτογραφίαι δύο νεονύμφων· ἔνθεν καὶ ἔνθεν δύο τρία καθίσματα καὶ
ἐν ἀνάκλιτρον.

Καλοκαθήμεθα ὅπως ὅπως ζητήσαντες συγγνώμην διὰ τὴν ἦν
δίδομεν ἐνόχλησιν. Μετὰ τῆς Δδος A εἶνε καὶ ἑτέρα φίλη τῆς συνερ-
γάτις, νεᾶνις ὠραιούτισκη, μελάγχρους, τύπου ἰσραηλιτικοῦ, ἀρτίως
συζευθεῖσα· συχνάζει δὲ καὶ ἄλλη τις φίλη, εἰς τὴν αὐτὴν συνοικίαν
διαμένουσα, γυνὴ μικρά, καίτοι φαινομένη περασμένης ἡλικίας, φυσιο-
γνωμίας γλυκείας, μὲ ὄμμα ἀνεξερεύνητον.

Συνομιλοῦμεν· ἡ συνομιλία περιστρέφεται φυσικὰ περὶ τὸ ζήτημά
μας· ἐρευνώμεν τὰς πιθανὰς αἰτίας αὐτῶν τῶν μυστηριωδῶν ἐκπυρ-
σοκροτήσεων, καὶ οὐδὲν εὐρίσκομεν. Ἡ μικρὰ καὶ λίαν γλυκεῖα κυ-
ρία μᾶς προτείνει νὰ πειραθῶμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τράπεζάν τινὰ· ἴσως
δι' αὐτῆς ἐπιτύχωμεν τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου.

Ὑπομειδιῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπλοϊκὴν πρότασιν· εὐρίσκονται μετα-
ξὺ μας εἰς ἰατρός, εἰς χειρουργός, ὁ διδάκτωρ Brethes καὶ δύο ἕτερα
πνεύματα ὑλιστικά, θετικά, μὴ ἀνεχώμενα τὸ παράπαν νὰ τοὺς βάλλουν
'στὸ σακκί'. Ἄλλ' ἀφοῦ ἄπαξ εὐρέθημεν εἰς τὴν μυστηριώδη χώραν·!

Δεχόμεθα. Ἄλλὰ ποῦ νὰ εὐρωμεν τὴν τράπεζαν; Τρέχουν εἰς τὸ μαγειρεῖον φέρουν μίαν τράπεζαν ἐκ ξύλου λευκοῦ, πανάρχαιον, βαρεῖαν, τετράγωνον, ἔχουσαν τὸ ἄνω μέρος ἐστηριγμένον διὰ τεσσάρων χονδρῶν καρφίων. Συσπειρώμεθα περὶ αὐτὴν ὁπωσδήποτε, μὲ τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, καὶ θέτομεν ἐπ' αὐτῆς τὰς χεῖρας, χωρὶς ὅμως νὰ βλέπωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, φόβῳ μὴ ξεσπάσωμεν ἴστα γέλοια.

— Μὰ εἶνε ποτὲ δυνατόν, λέγω εἰς τὸν Βουργάδ, νὰ δυνηθῶμεν νὰ κινήσωμεν αὐτὸ τὸ κτίριον!

*

**

Τὸ συστατικὸν τῶν παρεστώτων, τῶν συσπειρωμένων ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐργατικοῦ δωματίου περὶ τοιαύτην τινὰ τράπεζαν, αὐτὸ καὶ μόνον ἀποκλείει βεβαίως πᾶσαν ἰδέαν ἀγυρτικοῦ τεχνάσματος. Ἄφ' ἐνὸς μὲν τέσσαρες βουλευαρδιεῖροι, σκεπτικοί, ἀποφασισμένοι νὰ διερευνήσωσι τὰ πάντα, νὰ συζητήσωσι τὰ πάντα, ἄπιστοι, μὲ τὴν χλεύην εἰς τὰ χεῖλη, ἀφ' ἐτέρου δέ, εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, ἀγαθὴ τις γυνή, γλυκεῖα, ἤρεμος, συνεσφιγμένη ἐντὸς τῆς μελανῆς ἐσθῆτός της, ἀγνοοῦσα τὰ περὶ ἡμῶν, ἀγνοοῦσα τὰ ὀνόματά μας, ἐπιθέτουσα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ξύλου τὰς δύο μικρὰς καὶ ὑπὸ τῆς ἐργασίας ἐρρυτιδωμένας χεῖράς της.

Πέντε λεπτὰ διήλθον οὕτω· εἰς ἐξ ἡμῶν ἐπρότεινε πρακτικώτερον ἄλλο μέσον: νὰ κάμωμεν νὰ ὁμιλήσῃ ἡ ὄρνις. Αἴφνης παρὰ γέται τάλαντευσις τις τῆς τραπέζης, ἥτις, ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τῶν ἀροκανίστων ποδῶν της, ἐφαίνετο ἐκφεύγουσα τῶν δακτύλων μας· εἶτα, ἐπαναληπτικὰ τρεξίματα. Ἐκαστος ἡμῶν ἐξήλεγχε τὸν πλησίον του, ἵνα ἀνακαλύψῃ τίς ἦτο ὁ κακὸς ἀστεῖος, ὅστις ὤθει τὴν τράπεζαν. Ἡ τάλαντευσις, ἐν τούτοις, ἐντονωτέρα καταστάσα, ἔλαβεν ἀντίθετον στροφὴν· τὰ τρηξίματα ἐγένοντο συνεχέστερα· οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολία (μετὰ τὰν ἐπιτήρησιν τῶν ποδῶν μας): συνέβαινε βεβαίως ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ξυλίνου πράγματος κάτι τι ἐκρυθμον.

Μόνον ἡ μικρὰ ἀγαθὴ γυνὴ διέμενε ἀπαθής, σύννοος, ὑπομειδιῶσα σχεδόν.

— Κύριε, μοὶ λέγει, σκέφθητε, παρακαλῶ, ἓνα οἰονδήτινα, ὃν ἠγαπήσατε πολὺ καὶ ὅστις ἀπέθανε.

Ἐκαμα σημεῖον συγκαταθέσεως· διενότηθη δ' ἀμέσως τὸν πατέρα μου, θανόντα πρὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν.

— Ἀγαθὰ πνεύματα, ἐπανελάβεν αὕτη διὰ τῆς ἡρέμου καὶ γλυκεῖας

φωνῆς της, εἰσθε ἐδῶ; Ἄν εἰσθε ἐδῶ, ἀπαντήσατε δι' ἐνὸς κτύπου.

Πρὸς μεγάλην μας ἐκπληξιν, ἡ τράπεζα ἀνηγέρθη, σχεδὸν ἀκουσίως ἡμῶν, καὶ ἐκρούσε δι' ἐνὸς κτυπήματος εὐκρινούς, διὰ τοῦ ἐνὸς τῶν ποδῶν της. Συνέβη τότε σειρά φαινομένων, οὕτως ἐκτάκτων, ἐν αὐτῷ τῷ ἀπλῷ σχεδίῳ, ἄνευ οὐδεμιᾶς δυνατῆς συνιργείας, οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν, ὥστε ἐμείναμεν παραλογισμένοι.

Ὁ διδάκτωρ δὲ Βουργάδ λαβὼν τὸν λόγον ἠρώτησε τὸ πνεῦμα. Ἡ πρώτη ἐρώτησις του ἦτο νὰ μᾶς εἴπῃ τὸ πνεῦμα τὸ ὄνομά του.

Ἄνευ δισταγμοῦ ἡ τράπεζα ἐδήλωσε γράμμα πρὸς γράμμα τὸ ὄνομά μου.

— Ἄλλὰ, τῷ λέγω, τὸ κύριόν σας ὄνομα, παρακαλῶ.

Ἡμῖν βέβαιος ὅτι, ἂν ὑπῆρχε δόλος, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντευθῇ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ πατρός μου. Δὲν τὸ εἶχον προφέρει οὐδέ δις ἐν διαστομάτι δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ μόνος ἐγὼ ἐν Παρισίαις ἠδυναμήν νὰ τὸ εἴπω. Λοιπόν, διὰ νὰ γραφῇ αὐτὸ τὸ κύριον ὄνομα ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ τῶντι δυνάμεις τις ὑπερφυσική, δυναμένη νὰ ἐμφυχώσῃ ἐπὶ μίαν στιγμῆν αὐτὴν τὴν ἐκ λευκοῦ ξύλου τράπεζαν.

Ἄνευ οὐδενὸς πάλιν ἐνδοιασμοῦ, ἡ τράπεζα ἐγραψε γράμμα πρὸς γράμμα τὸ κύριον ὄνομα τοῦ πατρός μου: Frédéric. Εἰς πᾶν σημειούμενον γράμμα ἠσθανόμην ἑμαυτὸν ἐπὶ μᾶλλον ὠχρῶντα· ἡ ἀμφιβολία δι' ἐμὲ κατέστη ἀδύνατος.

Παρατρέχω τὰς ὄσας ἀποκαλύψεις μᾶς ἔκαμεν ἡ τράπεζα αὕτη, ἀποκαλύψεις ἐμποησάσας εἰς ἅπαντας ἀλληλοδιαδόχως ἐντύπωσιν κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον. Κατέστην λίαν ἐνεὸς ἢ ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐρωτήσεις· παρεχώρησα τὸν λόγον εἰς τὸν διδάκτορα, ὅστις μὴ λησμονῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέφειώς μας ἐζητήσατο παρὰ τῆς τραπέζης ἐξηγήσεις τινὰς περὶ τῶν μυστηριωδῶν κρότων. Ἀπήντησε δὲ λίαν καθαρὰ: οἱ κρότοι δὲν ἔχουν οὐδεμίαν φυσικὴν αἰτίαν· πνεύματα πονηρὰ καταδιώκουσιν ἓνα τῶν ἐνοικητόρων τῆς οἰκίας.

— Θὰ συμβῶσι τοιοῦτοι κρότοι καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην; ἠρώτησεν ὁ διδάκτωρ.

Ἐδῶ ἡ τράπεζα ἐμεινεν ἄφωνος· ἐπεμείναμεν εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἀλλ' ἡ ὕλη κατέστη ἀδρανής· ἔπαυσαν αἱ κινήσεις, ἔπαυσαν οἱ τριγμοί· τὸ πνεῦμα φαίνεται ἀπέπτῃ.

Ἄλλ' εὐθύς ἀμέσως ἠκούσαμεν εὐκρινῶς σφοδρὰν ἐκτυροσκοκρότησιν διήκουσαν καθ' ὅλον τὸν τοῖχον τῆς οἰκίας· ἐσπεύσαμεν εἰς τὸ πρῶ-

τον δωμάτιον, τὸ πρὸς τὴν αὐλὴν βλέπον· μετὰ τινα λεπτὰ δευτέρως βόμβος ἔκαμε τὸν τοῖχον νὰ τρέμη· κρότος ἀνάλογος πρὸς τὸν τῆς θύρας ἀμαξοστασίου, μετὰ βίας κλειομένου ἐν καιρῷ νυκτός.

Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα οἱ ἔνοικοι περίτρομοι ἤνοιξαν τὰ παράθυρα· αἱ γυναῖκες ἐξέφυγον ἡμίγυμνοι εἰς τὴν ὁδόν· ἠκούσθησαν κραυγαί τινες τρόμου, καί, ἔπειτα, ἡσυχία τὰ πάντα· ἡ σιωπὴ τῆς νυκτός ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς μυστηριώδους οἰκίας· ἐπὶ τινα λεπτὰ δὲ ὑπέτρεμον εἰσέτι αἱ θύραι.

Οἱ ἐπανειλημμένοι οὔτοι κρότοι ἐπέφερον σχισμὰς εἰς τὰς ὀροφάς, στάσιμον τῶν ἐκκερεμῶν ὥρολογίων. Ταῦτα δὲ πάντα ἄνευ ἴχνους ὀρατοῦ, ἄνευ ὁσμῆς, ἄνευ φανερᾶς αἰτίας. Δίαν συγκεκινημένοι, ἐπανήλθομεν εἰς τὸ πρῶτον μας μέρος καὶ συνεσωρεύθημεν πάλιν περὶ τὴν τράπεζαν, ἣτις μᾶς εἶχεν εἰπεῖ τόσα παράδοξα καὶ εἶχε σταθῆ καθ' ἣν στιγμὴν εἶχον ἀρχίσει αἱ ἐκπυροκροτήσεις, οἱ βρόντοι.

Περὶ τὸν ἦτο νὰ ἐπανασυστήσωμεν ἀλλήλοις σιωπὴν· ἅπαντες ἤμεθα ὅπως αὐτιά· ἐγὼ δὲ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἤμην πελιδνός.

Ὅτε ἡ τράπεζα ἐπανήρξατο τῶν νευρικῶν κινήσεων, τῶν τριγμῶν, τῶν ἐκρύθμων βρυγμῶν τῆς, ἡ γλυκεῖα καὶ ἐμβριθῆς φωνὴ τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς δὲν μᾶς ἐφάνη γελοία πλέον κατὰ τὴν συνήθη ἐρωτησίαν τῆς:

— Ἐδῶ εἰσθε, καλοὶ φίλοι; Κτυπήσατε ἀπαζ ἂν εἰσθε εὐδιάθετος ν' ἀπαντήσητε.

— Ἀμέσως ἡ τράπεζα ἀνηγέρθη δι' ἐνὸς κτυπήματος εὐκρινουῶς σφοδρῶς σφυροκοπηθέντος ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Αἱ ἐρωτήσεις ἔβριθον εἰς τὰ χεῖλη μας. Νὰ εἰπωμεν τί μᾶς ἀπήντησεν ἡ τράπεζα θὰ σᾶς κάμουν βεβαίως νὰ ὑπομειδιάσητε.

— Εἶνε, μᾶς εἶπε, πνεύματα πονηρὰ ἄτινα καταδιώκουσιν ἓνα τῶν ἐνοικητόρων, τὸν κ. X. . . .

Καὶ ἐσημείωσεν ὀλογράφως τὸ ὄνομα τοῦ ἐνοίκου, ὃν θὰ μᾶς ἐπιτρέψητε νὰ μὴν ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα.

— Ἐὰν ὁ ἐνοικητὴρ οὗτος ἐγκαταλίπη τὴν οἰκίαν του οἱ κρότοι θὰ παύσουν ἀμέσως· ἀλλὰ θὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν ὅπου κἂν ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ.

Ἡ λύσις αὕτη φαίνεται, τῇ ἀληθείᾳ, κάπως ἀπόκρυφος καὶ ὁμῶς

ἐπεβεβαιώθη κατὰ τὰς ἰδίας μας πληροφορίας. Πράγματι, τοῦ ἐνοικητοῦ τούτου ἀπουσίασαντος ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, οἱ κρότοι δὲν ἐπαυλῆθησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του. Ἀπλῆ σύμπτωσης βεβαίως, θὰ εἶπητε.

Δὲν ἀξιοῦ νὰ διαφωτίσω τὴν διοίκησιν οὐδὲ νὰ παράσχω αὐτῇ τὴν κλεῖδα ἐνὸς μυστηρίου, ἣν τῇ ἠρήθησαν αἱ ἐπίμονοι καὶ ἀκριβεῖς διερευνήσεις αὐτῆς· ἠθέλησα μόνον νὰ σημειώσω ἐνταῦθα τὸ ἀκριβὲς ἱστορικὸν μιᾶς μυστηριώδους νυκτός, καθ' ἣν παρέστημεν μάρτυρες φαινομένων ἀπολύτως ἀναμφιρῆστων. Τὸ μέρος δὲ ἐν ᾧ διενεργουῦντο, καθίστησιν αὐτὰ βεβαίως ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτικά· τοιαύτης ἀπλότητος ἐτύγχανε τὸ μέρος, τοιοῦτον στοιχειῶδες ὥστε ἀδύνατον εἶνε νὰ παραδεχθῆ τις τὴν ἰδέαν ἀγυρτικοῦ τεχνάσματος, ἢ οἰουδητινος ἀστεϊσμοῦ.

Λοιπὸν, ἔσχομεν τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ τεμαχίῳ ἐκ λευκοῦ ξύλου, τῷ βαρεῖ, τῷ χολῷ, τῷ ἀροκανίστῳ, ἐκδηλοῦται ὑπὸ τινὰς ἐπηρείας, δυνάμεις τις, ἀπόκρυφος, ὑπερφυσικὴ, ἣτις ἀκούει, ἔννοεῖ, ἀποκρίνεται.

Ἀποκαλέσατε αὐτὴν τὴν δυνάμιν μαγνητικὸν ρευστόν, κατατρίψατε τὸν καιρὸν σας εἰς λέξεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πολυπλόκου, ἐπικαλέσθητε τὴν ἀρωγὴν τῶν μεσαζόντων ἢ τῶν ἐνσαρκώσεων, ὀλίγον μοι μέλει: οὐχ ἥττον ὁμῶς τὸ φαινόμενον ὑφίσταται, διαφεύγον τὴν ἐπιστήμην, διαφεύγον τὴν λογικὴν, περιπτάμενον ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Ἄς χλευάζωσι καὶ ὑπομειδιῶσι τὰ ἰσχυρὰ πνεύματα· ἄς φροντίσωσιν οἱ διδάκτορες, οἱ ἔτι μᾶλλον σκεπτικοί, νὰ λύσωσιν αὐτὸ τὸ τρομερὸν πρόβλημα, τὸ τεθὲν ὑπὸ ἀγαθῆς τινος γυναικὸς ἀγραμμάτου καὶ ἐνὸς ὄγκου ἐκ λευκοῦ ξύλου. Ἡμεῖς προβάλλομεν (χωρὶς νὰ θεωρήσωμεν αὐτὴν ὑπέροχον) τὴν ἀπλοϊκὴν λύσιν τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς καὶ τῆς μαγειρικῆς τραπέζης· ἐλεύθεροι οἱ μὲν νὰ γελῶσιν, οἱ δὲ νὰ συζητῶσιν· ἡμεῖς, καθὸ χρονογράφος εἰλικρινῆς, περιοριζόμεθα νὰ χαράξωμεν διὰ τοῦ ἀκριβεστέρου τρόπου, τὰ γεγονότα εἰς ἃ παρέστημεν.

Καὶ ἂν θὰ ἐρωτήσητε τὴν ἀτομικὴν γνώμην ἐμοῦ τοῦ μὴ φυσικοῦ οὐδὲ διδάκτορος, θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπλοῦστατα ὅτι ἐπραξα τὴν πρῶταν ταύτην μετὰ τὴν ἀναστάτωσιν τῶν ιδεῶν μου κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ πατήρ μου ὑπέγραψεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐκ ξύλου λευκοῦ τραπέζιου:

Εἶχον προμηθευθῆ, ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ, βιβλία τινὰ πνευματιστικά εἰς ᾧ περιωρίσθη ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ἐσθάνθη ὅτι ἡ ἀδύνατος διάνοια μεθ' ἧς ἐπροικίσθη ἐταλαντεύετο ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου μου, ὡς φῶς τι πυρσοῦ τινος, κακῶς προασπιζομένου ὑπὸ τῶν ραγισμένων ὑάλων λαμπτήρος τινος· ἔδεσα τὰ βιβλία ταῦτα εἰς δέμα καί, φθὰς εἰς τὴν γέφυραν τῶν Ἀγ. Πατέρων, τὰ ἔρριψα εἰς τὸν Σηκουάναν, παρατηρῶν ἐπὶ πολὺ τοὺς κύκλους οὓς παρῆγον ἐντὸς τοῦ πρασινοφαίου ὕδατος τοῦ ποταμοῦ.

Καί, κατὰ τὴν ἐκφρασεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός μου κατὰ τὴν ἀνεπίληστον ἐκείνην νύκτα, ἔστην, ἐν τῇ ἐπιστροφῇ μου, ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Μαγδαληνῆς.

CARLE DES PERRIERES

Ἡ ἘΝΤΟΣ ΕΠΤΑΕΤΙΑΣ ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Παρά τῇ ἐν Ἀθήναις δημοσιογραφικῇ γνώμῃ.

Πρὸ ἐπταετίας ἀνεγινώσκοντο ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ «Ἐστία» ἄρθρα κατὰ τοῦ Πνευματισμοῦ ὃν ἀπεκάλουν γελοῖον ἐντελῶς φαινόμενον καὶ ὅστις ἀπεδείχθη δῆθεν καθαρὰ ἀγνοεῖα, ἧς μόνον ἀσθενῆ πνεύματα πίπτουσι θύματα, κλπ. ἤδη ὅμως ἀνεγινώσκωμεν ἐν αὐτῇ τῇ «Ἐστία» (5 Μαΐου ε. ε.) τὰ ἐξῆς :

«Ὁ Πνευματισμὸς εἶνε νέα θεωρία, ἣτις ἠγέρθη ἀντίπαλος τοῦ ὕλισμοῦ, ἀποκτήσασα ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν 30 (τριάκοντα) ἑκατομμύρια ὀπαδῶν καθ' ὅλην τὴν γῆν. Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἐκδίδονται πλεῖστα περιοδικὰ ἀποκλειστικῶς ἀσχολούμενα εἰς τὰς θεωρίας καὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν παραδοξῶν φαινομένων τοῦ πνευματισμοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ ἐν Ἑλλάδι πνευματισταί, εἴτε διὰ τὸ δύσκολον τῆς ἀποκτήσεως αὐτῶν, εἴτε δι' ἀγνοίαν τῶν ξένων γλωσσῶν, ἐν αἷς γράφονται. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀνέλαβε ν' ἀναπληρώσῃ ἀνώνυμος Ἕλλην πνευ-

ματιστής, συγγραφέας τὸ βιβλίον ὁ «Πνευματισμὸς (ἦτοι περὶ τῆς μετὰ τοῦ ἀοράτου κόσμου συγκοινωνίας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς διδασκαλιῶν, ὑπὸ Ἀθ. Λέοντος)», ἐν ᾧ μετὰ πολλῆς σαφηνείας ἀναπτύσσονται αἱ θεωρίαι τοῦ πνευματισμοῦ, ἐξηγοῦνται δὲ κατ' αὐτὰς πλεῖστα ὑπερφυσικά φαινόμενα».

ΠΟΘΕΝ ΤΟ ΜΑΝΤΕΒ

Ὁ διὰ στέλθοντος δηλ. ἀντικειμένου ὑπνωτισμὸς.

ᾠμίλησα ἤδη περὶ τοῦ Μαντέβ ὅτι συνίσταται εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ἀτενῶς ὁ ὑπνωτισθησόμενος τὸ φῶς κηρίου τινὸς διὰ τινος κρυσταλλίνης φιάλης, πλήρους καθαρῷ ὕδατος. Αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ὑπνωτίζειν ἦτο γνωστὸς ἀρχαιοτέθεν καὶ πολὺ πρὶν τοῦ Μωυσέως. Διεκοινώθη εἰς τὸν Καλλιόστρον κατὰ τὸ εἰς Κάϊρον ταξιδίδιον του παρὰ τῶν μάγων Αἰγυπτίων οἵτινες ἐγίνωσκον αὐτὸν ἐκ παραδόσεως.

Ἦδη θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ ἄλλου εἶδους Μαντέβ, ἐπίσης ἀρχαίου καὶ ἐπίσης γνωστοῦ εἰς τε τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ μᾶλλον πολυπλόκου.

Ἐπὶ σανίδος τετραγωνικῆς, ἐντελῶς λείας, ἰχνογραφῶ μέγαν κύκλον· ἐν μέσῳ δ' αὐτοῦ δύο τρίγωνα συμπεπλεγμένα. Πληρῶ τὰ κενὰ τῶν τριγῶνων διὰ τοῦ ὀνόματος (πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενου) ἑβραϊστὶ τοῦ θεοῦ τοῦ Μωυσέως, Ἰεχοβάχ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων γράμμάτων ὀνομάζεται παρὰ τῶν καθβαλιστῶν τετραγράμματον εἰς ὃ ἀποδίδουσι μαγικὴν δύναμιν. Εἰς ἄλλα κενὰ γράφω τὰ ἑβραϊκὰ γράμματα, ἄλεφ, βέτα, γίμελ, δάλετ, χέ, βάν, τσάδε, μήμ, νίν, σάμεχ, σίν, κλπ. κλπ. ἔχοντα ἀξίαν ἀριθμητικὴν.

Εἰς τὸ μέσον τῶν δύο συμπεπλεγμένων τριγῶνων ὑπάρχει μία στιγμὴ μελανή, ἐφ' ἧς δέον νὰ παρατηρῆ ἀτενῶς ὁ ὑποκείμενος. Τῷ λέγῳ νὰ μὴ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ συγκεντρώῃ ἐπ' αὐτῆς ἅπασαν τὴν διάνοιάν του. Ἐντέλλομαι δ' αὐτῷ συνάμα νὰ μοὶ ἀναφέρῃ ὅ,τι ἂν ἴδῃ.

Τῷόντι, ἡ μέλαινα στιγμὴ μεγεθύνεται, ἀλλάσσει σχῆμα, εἰς δὲ

τὴν θέσιν τῆς βλέπει ὁ ὑποκείμενος παραδόξους εἰκόνας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ βλεφάρα του βαρύνουσι, οἱ ὀφθαλμοὶ δριμύσσουσι, καὶ τέλος ἀποκοιμᾶται βαθύτατα. Οὔτε τὸ τίναγμα τοῦ σώματος, οὔτε οἱ νυγμοὶ αὐτοῦ, οὔτε ἡ εἰσπνοὴ πτητικῆ ἀλάλεως δύνανται νὰ τὸν ἀφυπνίσωσι.

Ἴνα ἀφυπνισθῇ ὁ ὑποκείμενος ἀρκεῖ νὰ φουρήσῃ δυνατὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ μέθοδός μου εἶνε τροποποιήσις τις ἐλαφρὰ τῆς τῶν Ἀσιανῶν.

Ἐντὶ σανίδος τετραγωνικῆς καὶ λείας, οἱ Ἀσιανοὶ θαυματουργοὶ χρῶνται ἀπλούστατα πινακίου ἐκ πορσελάνης τελείας λευκότητος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πινακίου σχεδιάζουσι διὰ κονδυλίου καὶ μελάνης δύο τρίγωνα διασταυρούμενα καὶ πληροῦσι τὰ κενὰ αὐτῶν τῶν δύο γεωμετρικῶν τριγῶνων μὲ λέξεις καθβαλιστικὰς· ἐπιστῶσι δὲ τὸ βλέμμα τοῦ ὑπνωτισθησομένου ἐπὶ τινος μελανῆς στιγμῆς ἐν τῷ κέντρῳ. Τὸ δ' ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ αὐτὸ ἀπαράλλακτα. Ἀφοῦ δηλ. ὁ ὑποκείμενος διέλθῃ διὰ τῶν αὐτῶν φάσεων ὑπνώσεως δὲν βραδύνει ν' ἀποκοιμηθῇ.

Τὴν μέθοδόν μου τὴν ἐδιδάχθην παρὰ τινος ἰσραηλίτου θαυματουργοῦ, τιμωμένου λίαν πολὺ παρὰ τῶν ὁμοεθνῶν του.

Παρατηρεῖ τις λοιπὸν ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς δὲν εἶνε ἐφευρέσις νέα καὶ ὅτι ὁ Βραϊδὸς ἀνεκάλυψε μέθοδόν τινα λίαν γνωστὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Ἡ ἀραβικὴ λέξις *μαντέβ* σημαίνει κατὰ γράμμα τὸν λεγόμενον ἑλληνιστὶ ὕπνον, ἐξ οὗ ὁ ὑπνωτισμὸς.

HORACE PELLETIER

ΤΟ ΔΥΣΟΙΩΝΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΚΑΙ Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

Τὴν 5—6 Φεβρουαρίου 1890 εὕρισκόμενος ἐν Ἀθήναις ἐκοιμήθην ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ συμπατριώτου μου Σπ. Σίμου φοιτητοῦ τῆς

φιλολογίας. Συζήτησις ἐθνολογικὴ μὲ ἐκράτησεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτον ἐκτάκτως κακὴ διὰ τὸ γλυκὺ τῶν Ἀθηνῶν κλίμα προέκρινα νὰ μείνω μᾶλλον παρὰ τῷ φίλῳ μου ἢ νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Μόλις κατεκλίθην παρεδόθην ἀμέσως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὕπνου. Δὲν εἶχον κοιμηθῆ μίαν ὥραν ὅτε φοβερὸν ὄνειρον παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Εἶδον ὅτι εὕρισκόμενῃ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς μεγάλου ποταμοῦ κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς μου χειρὸς τὴν πενταέτιδα θυγατέρα μου Μαριάνθην ἐν ᾧ τὸ δῖμνον τέκνον μου ὁ Ἀθανάσιος, σύρων τὴν μητέρα του σύζυγόν μου εἰσῆρχετο εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ὁ ποταμὸς ἦτο θολός, καταιβασμένος καὶ φοβερός τὴν θέαν. Μόλις εἶδον τὸν υἱόν μου καὶ τὴν σύζυγόν μου εἰσερχομένους εἰς τὸ ὄρητικὸν ρεῦμα ἐκραύγασα πάσῃ δυνάμει πρὸς τὴν σύζυγόν μου, ἀποτρέπων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖ ἦ μὴ δόλως προσέχουσα πρὸς τὰς φωνάς μου ἠκολούθει τὸ σύρον αὐτὴν τέκνον τῆς καὶ μόλις εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἐσκηπάσθησαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐγένοντο ἀφαντοί. Τότε ἐφώνησα γοερώτερον, εἰς δὲ τὰς φωνάς μου ἐξύπνησεν ὁ συνοικὸς μου καὶ μοι ἐφώνησε: «Χρῆστο! Χρῆστο! Χρῆστο! τί ἔχεις καὶ κλαίεις»; Εἰς τὴν κλήσιν τοῦ φίλου μου ἀφυπνίσθην εὕρισκόμενος ἐντὸς θαυμάτων καὶ λυγμῶν.

— Τί ἔχεις πάθει, μοι εἶπε.

— Τίποτε, τῷ ἀπήντησα. Εἶδα ἓνα κακὸ ὄνειρο

— Δὲ βαριέσαι βρὲ ἀδερφέ, νὰ πιστεύης τὰ ὄνειρα;

Καὶ ἔγειρε νὰ κοιμηθῇ ὡς πρὶν. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον ἡσυχίαν καὶ ὁ ὕπνος εἶχε πετάξῃ τῶν βλεφάρων μου· ὁ νοῦς μου ἐπήγαινε στὸ θολὸ ἐκεῖνο ποτάμι καὶ ἔβλεπον τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸν υἱόν μου καταποντιζομένους.

Τὸ ποτάμι μοι ἦτον ἐντελῶς ἄγνωστον, ὡς καὶ τὸ περιβάλλον αὐτὸ μέρος. Ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ὅπως διασκειδάσω τὴν προξενηθεῖσάν μοι κακὴν ἐντύπωσιν, ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ ὄνειρον παρίστατο ἐνωπιὸν μου ἀπειλητικὸν ὡς λύκος δεικνύων τοὺς ὀδόντας του. Ἐπὶ τέλους διὰ νὰ ἡσυχάσω ἐγείρομαι, παίρνω πένα καὶ μελάνη καὶ γράφω εἰς τὴν τελευταίαν πρόσθετον σελίδα τοῦ λεξικοῦ τοῦ κ. Σπυρίδιου Σίμου τὰ ἐξῆς:

Ἄπόψε 5—6 Φεβρουαρίου 1890 εἶδον ὅτι ὁ υἱός μου Ἀθανάσιος σύρων διὰ τῆς χειρὸς του τὴν μητέρα του σύζυγόν μου εἰσῆλθον

«εἰς ὀρμητικὸν βεῦμα ποταμοῦ θολοῦ καὶ ἐπνίγησαν. Φρονῶ ὅτι ὁ
«υἱός μου ἐντός ὀλίγου θὰ ἀποθάνῃ καὶ ὁ θνατός του θὰ συμπαρα-
«σῶρῃ καὶ τὴν μητέρα του.

«Εἶθε νὰ διαψευσθῇ ἡ ἐξήγησις τοῦ δυσσιώνου τούτου ὄνειρου».

«Ἀθῆναι 5—6 Φεβρουαρίου 1890.»

«X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ»

Γράψας ταῦτα ἀνέπνευσα καὶ κατακλιθεὶς ἐκοιμήθην, τὴν δὲ
ἐπαύριον παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σίμου νὰ τῷ διηγηθῶ τὸ ὄνειρον,
τῷ ἀπήντησα ὅτι τὸ ἔχω γραμμμένο εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ
λεξικοῦ του.

Ἐνα μῆνα ἀκριβῶς μετὰ τὸ ὄραμα τοῦτο ἀνεχώρησα διὰ Τρί-
καλα ὅπου διέμενον ἡ οἰκογένειά μου καὶ ὅπου ἤμην ἐγκαταστη-
μένος, εὔρον δὲ τὴν τε σύζυγόν μου καὶ τὸν υἱόν μου ἄριστα ἔχοντας
εἰς τὴν ὑγείαν των, μετὰ πάροδον δὲ τριῶν μηνῶν ἕνεκα τοῦ ἐν
Τρικκάλοις ἐπαυξήσαντος καύσωνος μετέφερα τὴν οἰκογένειάν μου
εἰς τὸ λαμπρὸν ὄρεινόν χωρίον Καστανιάν καὶ ἐπέστρεψα εἰς Τρί-
καλα μόνος μὴ δυνάμενος ν' ἀπομακρυνθῶ τῶν καθηκόντων τῆς ὑπη-
ρεσίας μου. Εἶχε παρέλθει τόσος καιρός, ἀφ' ὅτου εἶδον τὸ ὄνειρον
ἐκεῖνο, ὥστε ἤρχισα νὰ μὴ τὸ βάνω καθόλου στὸ νοῦ μου, μολονότι
εἶχα διδόμενα νὰ πιστεύω ὅτι τὰ ὄνειρά μου ἐπραγματοποιούντο
πάντοτε. Ὁ ἄνθρωπος, φύσει δειλός, ἀρέσκειται πάντοτε εἰς τὸ νὰ
λησμονῇ τὸ κακὸν προαίσθημα ἢ μᾶλλον νὰ νομίζῃ ἄλλοίαν τῆς
μελετωμένης ἔκβασιν.

Τὴν 28ην Ἰουλίου 1890 ἐκαθήμεν ἐν τῷ Καφενεῖῳ καὶ συν-
μίλου μετὰ φίλου δικηγόρου τοῦ κ. Θ. Κριεμάδη, ὅτε ὁ διανομεὺς
μοὶ ἐγχειρίζει ἐν τηλεγράφῳ. Ἄνοιγναι καὶ τί βλέπω;

«Καστανιά 27 Ἰουλίου 1890

«ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΝ»

Τρίκαλα

«Ελθὲ ἀμέσως, υἱός σου Ἀθανάσιος ἀσθενεῖ βαρέως.»

Ἰωάννης Τσιάφης»

Ἄμέσως ἀνεχώρησα διὰ Καστανιάν. Καθ' ὅλην τὴν πορείαν μου
εἶχον εἰς τὸν νοῦν μου τὸ φοβερὸν ὄνειρον τῆς 5—6 Φεβρουαρίου καὶ
δὲν ἔλποῦμην μόνον διὰ τὸν ἄφευκτον τοῦ υἱοῦ μου θάνατον, ἀλλὰ
καὶ διὰ τὸν τῆς μητρὸς του, ἥτις ἦτον ἡ προσωποποίησης τῆς ἀρετῆς

καὶ τοῦ ἰδανικῷ τῆς συζύγου. Ὅταν ἔφθασα εἰς Καστανιάν τὸ τέκνον
μου ἦτον ἤδη εἰς τὴν ψυχρὰν τῆς γῆς ἀγκάλῃν!!!

Τὴν ἐπαύριον ἡ σύζυγός μου μοὶ εἶπεν ὡσεὶ ἐξομολογουμένη:

— Χρῆστο, τὸ Νάσιό μας δὲν τὸν εἶχα λογαργιάσῃ ποτὲ γιὰ
ζωντανό, ἀπὸ τῆ βραδιά τῆς 5 Φλεβαριῦ.

Ἡ ἡμερομηνία μὲ ἔκαμε νὰ ριγῆσω.

— Μήπως εἶδες κανένα ὄνειρο; τῇ εἶπον.

— Ναι! Ναι! Εἶδα ἓνα ὄνειρο πολὺ κακό. Περνοῦσα ψηλά ἀπ'
ἓνα γεφύρι ψηλὸ καὶ εἶχα τὸ Νάσιό στὴν ἀγκυλιά μου. Ὅταν
ἔφθασα στὴ μέση τοῦ γεφυριῦ μῶπεσε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά
μου στὴ μέση στὸ ποτάμι. Ρίχτικα καὶ ἐγὼ μέσα νὰ τὸ πιάσω, ἀλλὰ
τὴν ὥρα ποῦ μοῦ φάνηκε πῶς ἔπεσα κάτω ἐξύπνησα ἀπὸ τὸ φόβο μου.

— Πῶς δὲν μοῦ τὸ εἶπες αὐτὸ τὸ ὄνειρο;

— Φοβήθηκα μὴ σὲ λυπήσω καὶ εἶπα ὅτι φέρῃ ὁ θεὸς ἄς φέρῃ,
γιατὶ νὰ λυπήσω τὸν ἄνδρα μου.

Εἶδα ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐστενοχωρεῖτο πολὺ παραμένουσα ἐν
Καστανιᾷ ἔνθα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον πολὺ μικρὰ ἡ ἰατρικὴ συνδρο-
μὴ ὑπῆρχε, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν κατεβάσω εἰς Τρίκαλα. Τὴν
2αν Αὐγούστου 1890 ἤμεθα εἰς Τρίκαλα ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν φίλων
καὶ πατριωτῶν, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ μᾶς παρηγορήσωσι, διὰ λόγων,
ἐπὶ τῷ ἐπελθόντι ἡμῖν δυστυχίματι, τὴν δὲ 15ην ἰδίου μηνός, ἤτοι
18 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μικροῦ μας ἀγγέλου, ἡ Σιάννα (οὕτως
ὠνομάζετο ἡ σύζυγός μου) παρέδωκε τὸ ἄγνον αὐτῆς πνεῦμα εἰς τὸν
Πλάστην καὶ οὕτως ἐξεπληρώθησαν κατὰ γράμμα τὰ ὄνειρα τῆς
5—6 Φεβρουαρίου.

Τὴν 16 Αὐγούστο ἐγένετο ὁ ἐνταφιασμός τῆς καὶ τὴν νύκτα τῆς
17 ἀνεχώρησα μετὰ τοῦ ἐναπομείναντος κορασίου μου νύκτωρ διὰ
Λάρισσαν ἐφ' ἀμάξης φεύγων τὸν τόπον τῆς συμφορᾶς μου ὡς ὀλο-
λύζουσα τρυγῶν ἡς ἔτιος ἱεραξ κατέστρεψε τὴν φωλεάν. Ἡ ἀμαξία
ἔτρεχεν ὡς πλοῖον οὐριοδρομοῦν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Πηνειοῦ,
ποτὲ μὲν ἀπομακρυνομένη αὐτῆς, ποτὲ δὲ ἐγγίζουσα σχεδὸν αὐτήν,
ἐν ᾧ ἡ σελήνη ἀνῆρχετο μεγαλοπρεπῆς ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ὡχρὰ,
μελαγχολικὴ, ὡς ὅτε ἐθρῆνει διὰ τὴν στέρησιν τοῦ Ἐνδυμιωνός τῆς.

Εἶχον τὰ βλέμματά μου προσηλωμένα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐν ἀρρήτῳ
θλίψει ἀπέτεινον αὐτῇ ἐκ τοῦ προχείρου στίχους, οἵτινες καίτοι μὴ
ῤιφθέντες ποτὲ ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐμείναν ἔκτοτε καρφωμένοι εἰς τὴν

μνήμην μου. Ἐν ᾧ δὲ ἡ ἄμαξα ἐχώρει ταχεῖα πρὸς τὰ ἔμπρός.

— Πατέρα! μοὶ φωνάζει τὸ κοράσιόν μου. Μ' ἐξάλισε ἡ ἄμαξα, κατέβασέ με ὀλίγον κατὰ γῆς.

Διέκοψα ἀμέσως τὴν πρὸς τὴν σελήνην ὁμιλίαν μου καὶ διέταξα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ. Ἡ ἄμαξα ἀμέσως ἐστάθη καὶ λαβὼν τὸ κοράσιον εἰς τὰς ἀγκάλας μου κατήλθον τῆς ἀμάξης. Εὐρισκόμεθα ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχτης τοῦ Πηνειοῦ. Ἐκράτουν τὸ κοράσιον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ διὰ τὰ ξेमουδιάση τὸ ἔσυρα ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀκολουθούσης ἡμᾶς τῆς ἀμάξης ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὅτε φθάσας εἰς καμπήν τινα τί βλέπω; Ὁλόκληρον τὴν σκηνογραφίαν τοῦ ποταμοῦ ἦν εἶδον ἐν τῷ ὄνειρῳ τῆς 5—6 Φεβρουαρίου. Δὲν ἔλειπεν ἡ ἐλαχίστη λεπτομέρεια. Ἐν νησίδιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ, κάτι ὑψηλοὶ σχοῖνοι ἐκ τῆς ἀντίπεραν ὄχτης, τὰ πάντα χωρὶς νόσφι οὐδέν! Μόνον ὁ ποταμὸς δὲν ἦτο θολὸς καὶ καταβασμένος, ἀλλὰ καὶ ταῦτα συνεπλήρου ἄριστα ἡ ἀντανάκλασις τῆς σελήνης, ἣτις ἔδιδεν εἰς μὲν τὸν ποταμὸν καθόλου ὄψιν μεγάλου ποταμοῦ εἰς δὲ τὸ βεῦμα αὐτοῦ τὴν χρυσιζουσαν χροιάν τῶν θολωμένων ὕδατων.

Ἡ τελευταία αὕτη σκηνὴ μὲ ἐτρόμαξε, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν ἄμαξαν μετὰ τοῦ κορασίου, διέταξα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ μὴ σταθῇ καθόλου μέχρι Λαρίσσης.

*Ὅχι τόσο ἡ φρικτὴ πραγματοποίησις τοῦ ὀνείρου, ὅσον ἡ εἰκὼν τοῦ ποταμοῦ μὲ ἔκαμε νὰ βράσω ὅλας τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας τοῦ Μπουχγερ, ἅς ἐν μέρει ἐπρέσβευον, καὶ νὰ ἀνομολογήσω ὅτι ὑπάρχει τι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὃν τι ἀνώτερον τῆς παραδεδεγμένης ἐπιστήμης διὰ τοῦ ὁποίου προαισθάνεται καὶ προβλέπει ὁ ἀνθρώπος πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνητο νὰ προαισθανθῇ καὶ νὰ προῖδῃ. Ἐκτοτε ἀνακύνψας ἐγενόμην πνευματικὸς καὶ ἔσομαι τοιοῦτος διὰ βίου.

16 Αὐγούστου 1891.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗΣ